

De baard van Aäron

*“Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het,
als broeders ook tezamen wonen.
Het is als de kostelijke olie op het hoofd,
nedervloeiende op de baard, de baard van Aäron,
die nedergolft op de zoom van zijn klederen.
Het is als dauw van de Hermon,
die nederdaalt op de bergen van Sion.
Want daar gebiedt de HERE de zegen,
leven tot in eeuwigheid.”*

Psalm 133

Toen ik net tot geloof gekomen was, ervoer ik zeer sterk de liefelijke eenheid onder Gods kinderen. Een hoogtepunt was een weekconferentie in Frankrijk, waar gelovigen uit heel Europa aan deelnamen. De eenheid was zo vanzelfsprekend. We hoorden bij elkaar omdat we hetzelfde leven hadden. Dat gaf een enorme vreugde en ook een gevoel van veiligheid. Er was één kleine dissonant, toen ik door een deelnemer werd gewaarschuwd: “Het is fijn hier, maar pas op, dit is ook een leer.” Ik ervoer in mijn pas wedergeboren geest dat het geen goede opmerking was. Ik wees het af. Bovendien begreep ik niet wat ermee bedoeld werd. Nu weet ik wel wat ermee bedoeld werd en ik zou er, gedeeltelijk, mee in kunnen stemmen. Toch wijs ik de opmerking nog steeds af. De bron was verkeerd. Bovendien zeg je zo iets niet tegen iemand die nog maar een paar maanden de Heer kent. Nee, wat ik toen ervoer, was zuiver. Het was eenvoudig de Here Jezus Zelf, aanwezig onder en in Zijn kinderen. En het was liefelijk. Het was kostelijk. Het was heilig.

Een hoger plan

Sinds die tijd heb ik veel fout zien gaan in de gemeenschap van Gods kinderen, mede door mijzelf. Maar, prijs de Heer, dat heeft niet tot bitterheid of frustratie geleid. Ik herinner me een studie over Psalm 133, waarin veel mooie gedachten naar voren kwamen over de eenheid onder broeders en zusters in Christus. Eén detail werd toen overgeslagen, namelijk de baard van Aäron. Tja, de baard, de baard van Aäron, waarom krijgt die toch zo’n nadruk? Ik kan me voorstellen dat je die baard overslaat in de overdenking van de Psalm. Wat moet je nou met de baard, de baard van Aäron? Het zegt mij dat de eerste ervaring van eenheid onder Gods kinderen mooi is, maar dat de baard van Aä-

ron nodig is voor een diepere ervaring. De baard spreekt van de mannelijke rijpheid die genoemd wordt in Efeziërs 4. De Heer wil onze eenheid brengen op een hoger plan. En dat is nog veel mooier dan die eerste ervaring. “Ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert,” schrijft Paulus aan de Corinthiërs (12:31). In welk verband schrijft hij dat? In verband met de eenheid van het Lichaam van Christus. En dan komt dat onovertroffen gedicht over de liefde, 1 Corinthiërs 13. En dan schrijft hij: “Toen ik een kind was ... Nu ik een man geworden ben ...” Ah, daar zien we de baard komen, de gerijpte liefde. En het loopt uit op de zegen. Want er komt een toehoorder binnen en hij kan niet anders dan zich ter aarde werpen, God aanbidden en belijden dat God inderdaad in het midden is van Zijn gemeente (14:25).

Doortrokkenheid

Andrew Murray schrijft in zijn boek “De Geest van Christus” dat de vervulling met de Heilige Geest soms als een stortvloed ervaren wordt, maar soms ook geleidelijk gaat en voortdurend is, zoals uit Efeziërs 5:18 valt op te merken. De nedervloeiende olie en de nederdalende dauw in Psalm 133 laten iets zien van die geleidelijkheid en voortduur. Het resultaat van zo’n geleidelijk, voortdurend vloeien is diepe doortrokkenheid. En dat is nu juist zo’n essentieel element van de broederlijke gemeenschap in Christus. Dat is wat die gemeenschap bijzonder liefelijk en kostelijk maakt. Het is geestelijke volwassenheid die zich uit in liefde. Zijn we geheel en al doortrokken met Gods Geest? Is elke vezel van ons wezen verzadigd met Christus?

Geen strijd

Het is opmerkelijk dat er in Psalm 133 geen enkele verwijzing is naar strijd of vijandschap. Het is een constatering: “Ziet, ...” Maar het is wel een geestelijk zien. Dat is het geheim. Geestelijke rijpheid ziet de liefelijkheid en de kostelijkheid van de broederschap. Zij ziet dwars door alles heen en ziet het leven dat van boven komt, het Hoofd, Jezus Christus. Zij kent de broeders niet meer naar het vlees, zoals 2 Cor. 5:16 aangeeft. Zij is blijde met de waarheid (1 Cor. 13), de waarheid van de Nieuwe Schepping in Christus Jezus, de olie en de dauw. Er kunnen van allerlei meningsverschillen en persoonlijkheidsbotsingen zijn, maar door de baard van Aäron verschijnt een continue glimlach om dit alles.

We weten dat de satan eenheid onder christenen haat en via ons vlees ingang probeert te vinden om verdeeldheid te zaaien, Want het is in die eenheid

dat Christus ten volle zichtbaar wordt. Maar in Psalm 133 vinden we niets van die haat terug. Het is een wonderlijk stil en vredig beeld. Er is geen strijd; alleen maar de constatering dat het bijzonder goed en liefelijk is als broeders ook tezamen wonen. Hoe kan dat toch?

De vijandschap is gedood aan het Kruis

Als we Efeziërs lezen, komen we wel degelijk strijd en vijandschap tegen. We hebben te maken met overheden en machten in de hemelse gewesten. En we hebben te maken met gedrag, gewoonten en karaktertrekken van “de oude mens” (5:22). Maar het heerlijke feit waar we in geloof vanuit mogen gaan is dat de muur van vijandschap weggebroken is door het Kruis van de Here Jezus (2:11-22), dat de vijandschap gedood is doordat de Here Jezus in Zichzelf één nieuwe mens geschapen heeft. En dat is wat weerklinkt in Psalm 133, één nieuwe mens, Hoofd en Lichaam, Aäron, als beeld van de Here Jezus, en Zijn klederen, Zijn Gemeente. En het is enorm belangrijk om te zien hoe kostbaar dat is. Hoeveel heeft het de Here Jezus gekost om dit tot stand te brengen! Beseffen we dat die eenheid van die Nieuwe Mens bestaat bij de gratie van het kostbare bloed van Christus? Hoe dierbaar moet ons dan de gemeenschap zijn van broeders en zusters! Psalm 133 zegt niet: “Ziet hoe aardig de broeders elkaar vinden.” Nee, hoogst waarschijnlijk zijn ze lang niet allemaal zo aardig. Maar het zijn broeders! In Efeziërs 4 kom je daarom niet zoveel meer tegen over strijd. Even zegt Paulus nog dat we de duivel geen voet moeten geven, maar verder geeft hij alleen maar praktische wenken over hoe we met elkaar om moeten gaan. En eigenlijk liggen al die zaken die hij noemt allemaal heel voor de hand. Maar als we de hoge gezamenlijke roeping in Christus niet kennen, zijn we niet gemotiveerd om elkaar lief te hebben en vervallen we al gauw tot een aardse manier van met elkaar omgaan. “Ziet!” zegt Psalm 133. “Oh, dat ze mogen zien!” bidt Paulus (Ef. 1:18), “Here, geef ze verlichte innerlijke ogen!” Want Paulus weet dat dat nodig is om op een waardige manier met elkaar om te gaan en zodoende te voldoen aan de roeping van de Gemeente om Christus te verkondigen aan de overheden en machten in de hemelse gewesten (Ef. 3:10). Met zo’n roeping in gedachte verplaatst de strijd zich. We zijn dan niet meer zo bezig met elkaars eigenaardigheden, irriterende dingetjes, meningsverschillen en we zijn gekomen tot een wandel in de Geest. De strijd verplaatst zich naar een hoger vlak, naar het gebied waar de vijand harde klappen krijgt.

Zoals Christus

“Och,” denken we misschien, “gemeentezijn is dus helemaal niet zo moeilijk. Als ik maar niet lieg of vloek, als ik maar niet heel boos word, vriendelijk ben, barmhartig, vergevend, gul, nou, dan moet het toch lukken.” Maar dan lezen we in Efeziërs 5:2 dat we in de liefde moeten wandelen zoals Christus ons heeft liefgehad. Kijk, dan wordt het anders. Dan wordt het plotseling onmogelijk. Nee, dan wordt het niet onmogelijk, maar dan wordt het hemels, dan wordt het naar de Nieuwe Mens. En dat is het beeld dat we zien in Psalm 133. Het komt van boven, van het Hoofd, van de Hermon. Het vloeit en daalt neer. Met andere woorden, het is genade. Het wordt ons geschonken, in Christus. En alleen dat is goed en liefelijk. Alles wat van de mens is, de oude mens, “gaat ten verderve” (Ef. 4:22). Het lijkt aan de buitenkant misschien nog wel aardig, maar het begint al gauw te bederven en te stinken.

De olie, de zalving van Christus, ontvangen, kan alleen als we “onder” zijn, onder het Hoofd, onder de Hermon. Vandaar dat Efeziërs 4 meteen begint met nederigheid en zachtmoedigheid. Dat is de wonderlijke combinatie van het christenleven: hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven; Christus, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, alles is onder Zijn voeten gesteld; en dan... nederig, zachtmoedig, lankmoedig, elkan- der onderdanig in de vreze van Christus. Aan de ene kant zien we de machtige berg Hermon en aan de andere kant de tere dauwdruppeltjes. Moge de Heer ons daarmee doordrenken. Ben je weleens met gewone schoenen door een met dauw bedekt grasveld gelopen? Je krijgt natte voeten, natter dan bij een regenbui. Dus blijf niet treuren als je constateert dat die liefelijke gemeenschap en die onmiskerbare heilige aanwezigheid van de Heer die je vroeger ervaren hebt, weg lijken te zijn. De Heer wil het teruggeven, ja, verdiepen!

H.d.J.